

Jak jsem potkal blbce

fejeton

J. Hartman

Blbci jsou jako výrobní zmetci, kterých dělníci udělali moc a nikdo je nechce. Asi každý z vás nějakého takového zná. Když ho potkáte, je to problém, a když se jich sejde víc, bývá to katastrofa. Mají natolik omezenou mysl, že se to zpravidla musí projevit na jejich chování. Myslím, že blba není možné popsat. Blb se totiž musí zažít...

Na nedávné setkání s jedním takovým prostáčkem dlouho nezapomenu. Přisedl si ke mě v autobuse jedoucím po dálnici z Brna do Prahy. Nejprve se zeptal, kam že to vlastně jedu. Mou odpověď byl očividně překvapen: "No ne, taky do Prahy? To je náhodička..." Blbcům zkrátka nedochází základní věci, na druhou stranu ale dokáží vidět nečekané souvislosti. V dalších minutách cesty mi například sdělil svou domněnku, že v Praze musí být určitě milióny "fajnových hospůdek", kde se dá "hustě zakalit". Kdo by to byl řekl, že v hlavním městě taky fungují nějaké hospody...

Blbci, pitomci, zabeďněnci, říkejme jim jakkoli, mají bohužel smysl pro humor. Dokáží desítky minut vyprávět nejrůznější vtipy - infantilní, morbidní, fekální nebo ty, které buď nemají žádnou pointu, nebo ji mají, ale normální člověk to nemůže poznat. I ten můj idiot, se kterým jsem musel dlouhé hodiny trčet v zasmrádlém autobuse, mi vyprávěl své oblíbené kameňáky. Asi si umíte představit, co jsem pociťoval. Jeho přítomnost mne ničila neskutečným způsobem.

Poznal jsem, že tohle je klasický případ blbce. Ne jako když politik dělá hloupého, aby tím ospravedlnil své choutky po moci a penězích. Tenhle už se tak narodil. Věděl jsem, že musím něco udělat, nejlépe nějak taktně naznačit, co si o něm myslím. Jenomže vysvětlit někomu, že je tupý, když ho ona tupost zaslepuje a nedovoluje mu sebereflexi, to snad ani není možné. Blbcům můžete s klidem bez pardonu říct, že jsou hloupí. Nic se nestane ani tehdy, pokud upustíte od zdvořilosti a dobrého vychování, a naplno je označíte za debily. Oni se vždy jen podivně ušklíbnou a začnou se smát, čímž ve vás vyvolají další, ještě silnější záchvat vzteku.

Když cesta skončila a na nádraží jsme se každý odebral svým směrem, emoce ve mně vychladly a já si uvědomil, že jsem přeci jen rád, že jsou. Připomínají mi, že na tom ještě nejsem tak docela špatně. Vzpomněl jsem si pak na Josefa Švejka a Jana Wericha. Švejk by si s tím moulou z autobusu náramně rozuměl a Werich by je oba z povzdálí, pohrdavě a s lítostí, pozoroval.